

Годишњица трагедије, нарочито оне у којој је један народ практично збрисан са вековних огњишта, сигурно није добар тренутак за отварање питања ситних интереса и шибицарења; међутим, поучени искуством – кад год одлучили да неко питање „ставимо на сто“ неко ће увек упитати:

А што баш сада? За чије интересе радиш, ко те и колико плаћа?

Када ако не сада?

Сутра у земљи бивше „браће“ и српских нових најбољих пријатеља почиње обележавање „врхунца домовинског рата“ када су снаге Хрватске војске и полиције по одлуци свог „врховништва“ покренуле агресију на Републику Српску Крајину – територију под заштитом мировних снага Уједињених нација.

Данас, пуних осамнаест година након тога, удружење „Веритас“ и његов челник, пензионисани задарски судија Саво Штрбац обзнањују своју иницијативу Савету безбедности Уједињених нација (оснивачу Међународног суда за ратне злочине у бившој Југославији и Руанди) за преиспитивање ослобађајућих пресуда хрватским генералима Анти Готовини и Младену Маркачу, које је тужилаштво хашког трибунала својевремено оптужило за ратни злочин, кршење међународног ратног права и обичаја рата и још неких непропорционалних активности попут свесних и намерних артиљеријских удара по цивилним циљевима.

Пише: Драгослав Павков
субота, 03 август 2013 17:58

Ако пођемо од виšekратно утврђене чињенице да је „хашки трибунал“ политиком вољом кључних земаља тзв. „међународне заједнице“ установљен као суд за једнократну употребу, са једним и једином циљем да послужи као средство за наметање воље моћника дивљим балканским племенима, поставља се питање чему треба да послужи иницијативе попут ове најновије о којој нас обавештава Телеграфска агенција покојне државе.

Као што сам на почетку напоменуо, господин Штрбац је искусни судија за кога сумњам да живи у илузијама како ће се у Савету безбедности једног дана нешто „премакарити“ па ће то тело одједном почети да води рачун о интересима неких малих и у геополитилчким оквирима небитних народа. Дакле, од иницијативе Веритаса се очекује корист на унутрашњем или у најбољем случају на регионалном плану.

На унутрашњем плану, као директан бенефит од ове иницијативе, Веритас би могао да исцеди неку цркавицу из државног буџета јер ето – није да они не раде ништа... Имају они спискове и евиденције страдалих цивила и војника СВК, међутим – коме то треба? Србија досада није показала практично никакво интересовање за притисак на Хрватску, ни по питању одговорности за отпочињање грађанског рата у бившој СФРЈ, нити за геноцид против припадника сопственог народа, нити за наплату материјалне и нематеријалне штете проузроковане тим ратом. Од почетка сукоба пре двадесетак година, Србија води једну сомнабулну политику – најпре тврдећи да „Србија не учествује у рату“ а касније прањем руку од стотина хиљада својих новопечених држављана, на тај начин дајући за право Хрватској да чини исто.

Пише: Драгослав Павков
субота, 03 август 2013 17:58

Данас, скоро четврт века од почетка рата, у Србији је све мање људи који се сећају ко је и како почео... Да подсетимо, када обичан сеоски пандур уђе у крчму где су га позвали да интервенише ради нарушавања јавног реда и мира – прво што упита је: „Ко је почео?“

Како би изоловао и онемогућио насилника. Данас, следећи октроисана правила новог политичког бонтона, они који су изабрани да воде рачун о интересима свих држављана Србије, па тако и жртава ратова са краја прошлог века – самовласно и противправно своје нове најбоље пријатеље аболирају од одговорности за злочине укључујући и онај најстрашнији – злочин геноцида... И не само то, него вођени ситним, шибицарским интересима или крупним поремећајем свести – свеједно – ничим изазвани иницирају међусобно и синхронизовано повлачење тужби за геноцид пред оним другим, Међународним судом правде. Као када се деца потуку па отпевају

Мир, мир, ава

судија је крава.

Села баба на бандеру,

Прича о Србима и Хрватима – случај Капетана Драгана и преиспитивање савести

Пише: Драгослав Павков
субота, 03 август 2013 17:58

попишала чика Перу.

Купус и печење,

слатко помирење...

Мир, мир, мир,

нико није крив.

Једино, када то чине деца, овакве песмице треба поздравити; када се на овакав начин понашају изабрани државни функционери – то треба осудити и казнити. Допустити да државни посао раде организације попут Веритаса, Владе РСК у изгнанству и разних других удружења без буџета, чије само постојање зависи од добре воље појединаца је крајњи безобразлук и требало би да буде увреда за све грађане Србије.

Прича о Србима и Хрватима – случај Капетана Драгана и преиспитивање савести

Пише: Драгослав Павков
субота, 03 август 2013 17:58

